

Căn nhà bí mật

(truyenngan.com.vn - Tham gia viết bài cho tập truyện “Rồi sẽ qua hết, phải không?”)

Tớ không đáng để cậu tin tưởng vin vào mỗi khi có chuyện sao Linh?

Nhà tôi nằm trong một con hẻm nhỏ với hoa cúc dại vàng rực hai bên đường, phía trên là những chùm tigon trắng hồng đan vào nhau tạo thành một chiếc cầu vồng kéo dài đến tận cùng con hẻm nhỏ. Giàn tigon hồng trước nhà tôi bắc qua căn nhà gỗ nhỏ bên cạnh. Nơi ấy là nhà của chị em sinh đôi Du Linh và Du Minh. Đó là một gia đình sống khá bí mật và cánh cửa lúc nào cũng đóng kín. Mặc dù tôi đã chuyển đến nơi này cả năm dài, nhưng chưa bao giờ tôi thấy hai chị em nhà họ bước ra ngoài cùng lúc với nhau. Tôi chỉ gặp Linh vào buổi sáng trên con đường đến trường. Những lúc khác, tôi chỉ thấy Minh còn thì Linh trốn sâu vào thế giới nào đấy mà tôi tìm hoài không thấy. Ngoài người mẹ đã mất trong một tai nạn, thì chị em họ còn có một người ba bị bệnh tâm thần. Tôi vẫn thỉnh thoảng sang nhà Minh để giúp cậu ấy một vài việc như sửa bóng đèn, ống nước...hay những việc mà Minh không làm được. Dần dần như thế, tôi, Linh và Minh trở thành những người bạn với nhau khá thân mặc chưa bao giờ chúng tôi đi cùng nhau cả. Những khi tôi sang nhà Minh thì cô chị Du Linh biến đi đâu mất và thế giới riêng của mình. Nhưng tôi chưa một lần thấy họ chụp hình hay đi cùng nhau dù chỉ là một lần.

Một buổi trưa chiều mùa thu khi tôi chạy ngang và thấy Minh đang khệ nệ bê những chiếc chậu to từ ngoài cổng vào khá vất vả. Không cần gọi và hỏi, tôi dừng xe lại và tiến vào giúp Minh một tay. Khi Minh bị những chiếc chậu to che khuất mắt chao đảo và sắp ngã, cũng là lúc tôi vừa đến và nắm giữ tay cậu ta. Minh nhú đầu khỏi những chiếc chậu rồi nhoén miệng cười với tôi. Tôi không nói gì, khom người bê giúp Minh những chậu hoa còn lại vào trong nhà.

- Con trai gì yếu đuối quá, có bấy nhiêu đó làm cũng không xong.- Sau khi đặt tất cả chậu hoa vào trong vườn, tôi nhìn Minh rồi chê trách.

- Thế có cách nào giúp tớ mạnh mẽ được không? – Minh khoanh tay ườn

ngực đầy kiêu ngạo, thách tôi.

- Hay là mỗi chiều cậu ra bờ sông đá banh cùng tớ. Chừng một tháng là có thể bụng bê mấy chậu hoa này ngon lành à!

- Thế cũng được. Vậy chiều mai 5 giờ nha.

- Được thôi.

Sau khi đập tay nhau như một lời hứa, tôi trở ra với chiếc xe đạp của mình mà không quên ngó vào ô cửa bí ẩn kia. Như hiểu ý tôi, Minh hét lên đầy thích thú: ” Du Linh không có ở nhà đâu.” Mặt tôi chẳng hiểu vì sao đơ ra. Tôi cúi gầm mặt xuống rồi chạy ra ngoài cổng thật nhanh, nhả pên-đan chạy một mạch không nói thêm điều gì. Từ xa vọng lại, tôi vẫn nghe thấy tiếng Minh cười đều tôi.

Thật. Tôi thích Du Linh. Thích lắm. Những ngày đầu khi tôi mới dọn đến khu phố này, một buổi sáng nọ qua ô cửa sổ tôi thấy có một cô gái tóc đen dài bước đi một mình. Tôi còn chưa kịp ăn hết bữa ăn sáng trên bàn thì đã cầm balo mang vội giày và chạy về phía ấy. Do tôi chạy quá đà nên khi cô gái ấy đột ngột dừng lại đã khiến tôi đâm sầm vào. Một ngày đầu mùa hạ, chúng tôi ngã nhào xuống đường dưới những nhánh hoa tigon bay trong gió trời. Một ngày đầu mùa hạ, chúng tôi biết đến nhau. Một ngày đầu mùa hạ, trái tim tôi lồi nhồi! Cũng chính từ cách làm quen bá đạo ấy, chúng tôi hẹn nhau vào mỗi sáng sẽ đến trường cùng nhau. Và luôn là như thế, chúng tôi luôn đến trường cùng nhau vào mỗi sáng và luôn là như thế hơn một năm nay. Chúng tôi trò chuyện rất nhiều trên suốt đoạn đường đến trường vào sáng sớm nhưng Linh không bao giờ kể cho tôi về căn gác bí mật đầy hoa tigon cũng như về Minh. Và hơn thế nữa, Linh luôn cảnh báo tôi mỗi khi tôi đứng cạnh cô ấy quá giới hạn cho phép. Tôi không hiểu vì sao Linh và Minh luôn giữ một khoảng cách nhất định nếu không nói là khá xa mỗi khi đi cạnh tôi. Mặc dù khác với Minh, Linh chỉ nói khi tôi hỏi và lúc nào cũng né tránh ánh mắt của tôi. Linh trầm tĩnh và khá lạnh lùng nhưng tôi không hiểu sao bị sự im lặng đó cuốn hút như một cái máy hút bụi. Chúng tôi bằng tuổi và học cùng trường nhưng khác lớp, nhưng chưa bao giờ Linh nói cho tôi nghe về lớp học của cô ấy. Những buổi giải lao trong trường, tôi chỉ thấy Minh ăn cơm trong canteen một mình mà không có sự xuất hiện của Du Linh. Từ bé đến giờ, tôi chưa thấy một cặp song sinh nào kì lạ như họ. Họ không đến trường cùng nhau.

Linh luôn là người đi trước còn Minh là người đi sau, tôi đoán là vậy vì chưa bao giờ tôi thấy Minh đến trường. Khi có Minh thì Linh biến mất. Và ngược lại. Phải chăng họ là phù thủy xứ nào ghé sang đây? Tôi bỗng thấy mình suy nghĩ hơi quá đà và mộng mị. Ngưng. Rồi cười. Dù gì đi chăng nữa, việc tôi cần biết là làm thế nào để tán đổ Du Linh mà thôi. Việc khác, chẳng quan tâm.

Sau lời hứa với Minh, những buổi chiều không có tiết học, tôi thường sang nhà rủ Minh đi đá banh ở khu đất trống cạnh bờ sông. Minh đúng là một thằng con trai yếu đuối nhất mà tôi từng thấy. Cậu ta chỉ chạy được năm vòng sân cỏ thì đã ngã lăn quay hết như một con vịt ngã chống mông. Tôi vẫn không buông tha cho cậu bằng cách bắt Minh chụp những cú đá liên hoàn của mình. Lúc đầu Minh còn giơ tay ra đón bóng nhưng về sau thì bỏ hẳn. Tôi và Minh đành dừng buổi luyện tập. Vừa đá banh xong, mồ hôi nhễ nhãi cả bờ vai, thấy vương vís khó chịu, tôi cởi luôn áo rồi nằm phịch xuống sân cỏ. Minh vẫn ngồi bó gối bên cạnh.

- Minh này! Du Linh ít nói quá nhỉ.

- Thì sao?

- Tôi thấy hơi khó...

- Khó gì?

- Khó để cửa sổ chị của cậu.

- Cậu thích Du Linh à?

- Có lẽ là hơn cả thích.

Sau khi tôi trả lời, Minh bỗng quay sang nhìn tôi hơi ngơ ngác. Chúng tôi bỗng im lặng khá lâu, cho đến khi Minh đến phắt dậy và nói:

- Tốt nhất là cậu đừng yêu chị ấy. Du Linh chẳng yêu ai ngoài gia đình của mình ấy đâu.

Tôi còn chưa kịp hiểu những gì Minh nói thì cậu đã đi một đoạn khá xa. Phải khó khăn lắm tôi mới quyết định đuổi theo và nói.

- Cậu đem...cái này về cho Du Linh nhé! – Tôi vừa nói vừa rút trong túi ra một lá thư mà đêm qua tôi đã viết đi viết lại khá lâu. Cuối cùng tôi phải nhờ đến Google mới hoàn thành xong lá thư tình đầu tiên này.

Minh cầm lấy, im lặng rồi nhét thư tình của tôi vào túi. Không biết cậu ta có gửi hay không thì tôi không biết?

Hôm sau, tôi cố tình dậy sớm hơn để đợi Linh ở cổng nhà cô ấy. Hôm nay đã là giữa mùa đông, dường như mặt trời dậy trễ hơn, mấy dây thường xuân trên chiếc cổng gỗ nhà cô gái mà tôi thích dường như xanh biếc hơn mọi ngày.

6 giờ 30 phút.

Cánh cổng phủ đầy dây thường xuân xanh hé mở. Một cô gái với mái tóc đen dài bước ra. Là Linh.

- Linh!

Tôi đạp xe chậm chậm lướt tới.

- Xe tớ hư, vừa mới sửa xong! Linh đi không?

Linh bỗng quay lại nhìn tôi cười.

- Lên xe nào! – Tôi gạt đầu như một lời thúc giục.

Linh vội vòng ra phía sau chiếc xe đạp cà tàng của tôi. Vẫn là sự im lặng rất riêng của mình mà đi cùng tôi, Linh không hề chủ động nói nếu như tôi không hỏi. Hôm nay tôi viện cớ không đi con đường cũ như bao ngày nữa, tôi bảo với cô ấy trên ti vi đang tin đoạn đường ấy đang vào giai đoạn sửa chữa nên chắc chắn sẽ kẹt xe. Tôi rẽ vào một con đường tắt đầy xa hơn nhưng đẹp hơn. Tôi lại bảo nếu như có ai đó kể chuyện thì hôm nay sẽ là một ngày tuyệt vời. Thế là Linh kể cho tôi nghe về mấy chậu cây ở ban công đã nở hoa rồi tàn, về dự định trồng một khóm hoa nữa ở cạnh cổng ra vào, về con mèo Lilo hôm qua làm trò rồi té nhào vào hồ nước...Linh kể cho tôi nghe tất cả những chuyện vui của ngày hôm qua nhưng không hề đá động về lá thư mà tôi đã gửi Minh. Bất chợt, tôi lại hỏi.

- Hôm qua Minh có đưa thư của tớ cho cậu chưa?

- Thư nào cơ? – Linh ngây ngô đáp lời.

- Thư...Thư tớ nhờ Minh gửi cho cậu. – Tôi nói với giọng điệu cau có.

- Chả có gì hết. Hôm qua Minh đi đá banh với cậu về rồi lăn quay ra ngủ. Hình như tớ thấy tờ giấy trong túi áo Minh nhưng...máy giặt nhàu nát mất rồi.

- Thật á?

Sao khi phản ứng một cách ngạc nhiên quá đáng tôi cảm thấy rất khó chịu. Lẽ ra Minh phải đưa ngay cho Linh. Bao nhiêu việc tôi giúp cậu ấy đều được hóa ra một điều còn con nít thế Minh làm không xong. Lẽ ra bây giờ mình cũng có câu trả lời. Mà lẽ ra, lẽ ra...lẽ ra tôi không đưa tờ giấy nào hết! Nhưng chắc gì khi Linh đọc xong thư tình tôi gửi lại gật đầu. Đôi khi Linh không biết nhữn gì tôi đã viết thì sẽ tốt hơn. Nhưng cũng chắc gì Linh đã từ chối tôi. Tôi cứ suy nghĩ về hai từ: ” Lẽ ra...”, lẽ ra thế này, lẽ ra thế nọ, lẽ ra abc, lẽ ra xyz...mà những vòng xe đưa tôi đến trường lúc nào cũng chả hay. Đến khi Linh véo vào lưng tôi thì tôi đã chạy sượt qua cổng trường một đoạn khá dài.

Giờ ra chơi. Tôi đang cố chen trong mớ người ở canteen để mua mì tôm ăn đỡ thì vạt áo tôi có người giật mạnh, ngoảnh đầu ra nhìn thì thấy Minh đã đứng phía sau. Tôi chưa kịp lên tiếng thì Minh đã đưa hai tô mì bóc khói lên trước mặt tôi như một lời nói: “Đi thôi! Mì đây này.” Tôi lại cố chen ra và bước lại chỗ ngồi yêu thích của mình – cạnh cửa sổ. Khi tôi đến, Minh đẩy tô mì nóng sang phía tôi rồi bảo ăn đi, không nói gì thêm.

- Sao hôm qua cậu không đưa thư cho Linh? – Tôi nhìn Minh nhưng cậu ta vẫn cuối đầu gắp mì.

- Tớ nghĩ là tớ quên. – Minh bình thản trả lời.

- Cậu thôi đi. Tại sao cậu lại ngăn cản tớ và Du Linh đến với nhau?

- Vì Du Linh chẳng yêu cậu đâu. Tớ hiểu rõ chị của mình nhất.

- Tớ sẽ làm bằng mọi cách để Du Linh yêu tớ.

- Tớ cũng sẽ làm mọi cách để Du Linh không yêu cậu.

Minh bỗng ngược mắt nhìn tôi với ánh mắt đầy khiêu khích: ” Thế thì sao! Tôi không thích ai tán tỉnh Du Linh cả.” Thế là chúng tôi cãi nhau ầm ĩ vì một lá thư và một người con gái. Mọi người trong căn teen bỗng quay quắt sang nhìn chúng tôi nhưng hai đứa vẫn mặc kệ. Không như mọi lần, mỗi lời tôi nói ra Minh đều đá xoáy và đầy thách thức khiến tôi tức điên lên được. Tại sao cậu ta lại không cho tôi được phép thích Du Linh, Minh chẳng có quyền gì để ngăn cản chuyện đó trừ phi chính Du Linh nói ra. Minh và tôi cãi nhau kịch liệt đến nỗi cậu ta đứng phắt dậy vỗ ầm lên bàn và thách thức về những gì tôi sẽ làm. Lần đầu tiên chúng tôi cãi nhau đến mức tôi chẳng kiềm chế được, tôi túm lấy cổ áo của Minh và định dấm vào mặt Minh một cú. Nhưng trong giây phút bất ngờ Minh nhắm chặt mắt lại, tôi lại thấy điều mà tôi không tưởng. Tôi buông Minh ra và hỏi:

- Này Minh! Cậu...cậu...son môi đấy à?

Minh đáp lời tôi bằng cách bỏ chạy. Chạy thật nhanh và thật xa! Trong cái dáng chạy đi vì bối rối ấy, hình như tôi thấy có ai đó rất giống Du Linh nếu không nói thẳng rằng Minh rất giống con gái.

Buổi chiều hôm ấy, tôi cố tình sang nhà Minh tìm cậu và xin lỗi về chuyện ở canteen. Nhưng Minh không có nhà, chỉ có Linh. Khi tôi bước vào, cũng là lúc Linh từ trong phòng của ba bước ra. Linh nhìn tôi và bảo tôi ngồi chờ. Trong khoảnh khắc mắt chạm mắt ấy, tôi hiểu rằng Minh đã kể hết mọi chuyện cho Linh nghe. Quả thật, câu chuyện tình yêu của tôi đã đi xa quá giới hạn và tôi tưởng tượng. Tôi chẳng biết rằng liệu tình bạn của tôi và Minh có còn nữa hay không khi tôi quyết tâm theo đuổi Linh. Và nếu tôi quyết tâm theo đuổi Linh thì giữa chị em có họ xảy ra vấn đề gì hay không? Nhiều thứ khó hiểu ập đến tôi nhưng tôi không tìm được một câu trả lời nào ngoài im lặng.

- Cậu sang tìm Minh à?

Linh bước ra mang theo một ít bánh quy và trà nóng.

- Uhm. Chắc Minh đã kể cho cậu nghe tất cả rồi đúng không? Tớ chỉ sang

đây để xin lỗi cậu ấy mà thôi.

- Tớ sẽ nhắn lại với Minh khi Minh về.

Tôi tạm tin lời Linh vì người ta nói rằng chị em hay anh em sinh đôi thường có cảm tính giống nhau. Nếu một người này đau thì người còn lại chắc chắn cũng sẽ đau. Nếu một người này khóc thì người còn lại chắc chắn cũng sẽ khóc. Và yêu. Cũng như thế! Tôi đứng dậy và ra về. Linh vẫn đứng ở mái hiên nhìn theo tôi cho đến khi tôi ra đến cổng. Linh với gọi.

- Minh đã kể cho tớ nghe tất cả và trong tất cả ấy có cả chuyện ở bãi đất trống!

Tôi chưng hửng và giật thót tim khi nghe Linh nói về chuyện ở bãi đất trống – về lá thư. Không hiểu vì sao khi Linh không biết thì tôi thấy rất khó chịu và rất là nôn nao nhưng khi để Linh biết rồi cái cảm giác thích thú như tưởng tượng không hề có. Trái lại, nó có một cảm giác gì đó rất kì lạ. Nếu không nói thẳng ra là quê!

- Thế...câu trả lời của cậu là gì?

- Như Minh đã nói, tớ chỉ yêu gia đình tớ thôi. – Linh nhoen miệng cười.- Cậu hãy để dành khoảng trống ấy cho một cô bé khác đi.

- Thế còn những buổi sáng?

- Vẫn còn. Nếu như cậu vẫn là cậu của ngày hôm nay, vẫn muốn đến trường cùng với Du Linh.

- Tất nhiên là có. Chúng ta vẫn mãi là bạn nhỉ!

Đáp lại lời tôi chỉ có cái gật đầu cùng nụ cười mím trên môi. Tôi cũng thế rồi lẳng lặng ra về. Mỗi tình đầu của tôi tạm khép lại với một lời từ chối khá hoàn hảo đến nỗi chẳng biết có làm ai tổn thương hay không. Tôi vẫn được đi cạnh Linh vào mỗi sáng, vẫn có thể ghé thăm mỗi khi thấy buồn...nhưng yêu thì không. Tôi nghĩ cũng đúng. Giữa hai chúng tôi đang là một tình bạn, nếu đi lên thành tình yêu thì nó sẽ như thế nào? Là sẽ dọn hăn sang nhà Linh hay luôn nhắn tin: ăn cơm chưa, ngủ ngon không... Tình cảm không tự dừng sinh

ra và nảy nở. Tôi ví những cảm xúc mà tôi dành cho Linh giống như một cái cây đâm chồi trong mùa xuân ấm áp. Nếu như không được tưới nước và chăm sóc thì nó cũng sẽ thôi phát triển nữa. Có thể cây sẽ chết nhưng cũng có thể nó vẫn sống dù môi trường có khắc nghiệt đến đâu. Tôi chỉ có thể ví tình cảm như một cái cây nhưng không biết rằng nó là cây bền sức hay mau tàn. Vì nếu tôi biết, thì chắc rằng tôi sẽ thôi suy nghĩ vẩn vơ như thế này tự lâu lắm rồi. Tôi thầm nghĩ thế rồi khép nhẹ cánh cổng và bước ra về. Chiều buồn buồn nắng giăng trong mắt tôi và trên cả giàn tigon chung lối.

Những buổi sáng kế tiếp ấy, Linh vẫn đợi tôi cùng đến trường như mọi khi và vẫn trò chuyện như chưa có chuyện gì xảy ra. Và tôi vẫn gặp Minh ở canteen trường trong giờ ra chơi, Minh không còn giận tôi nữa. Tôi và cậu ấy lại ra bãi đất trống để đá banh vào cuối tuần. Cứ như thế, như thế...cho đến một chiều chủ nhật nắng buồn nhạt trên giàn tigon hai sắc.

Một chiều chủ nhật, tôi ở nhà luyện game. Trong lúc trận đấu đang đến đoạn cao trào thì tôi nghe tiếng xào xạc bên ngoài cửa sổ. Tôi ngoái đầu nhìn thì thấy Linh đang đứng ở ban công. Linh thò đầu qua ô cửa rồi giật mạnh giàn hoa tigon chung lối. Tôi không biết ý đồ của cô ấy là gì mãi cho đến khi tôi lên tiếng thì Linh mới thôi.

- Phong! Qua bên này, tớ nhờ tí việc.

- Nói luôn đi. Tớ bận.

- Phụ tớ dọn nhà! Tớ sắp chuyển đi rồi.

Linh không nói gì thêm rồi lầm lũi đi vào trong. Tay tôi bỗng chốc khó điều khiển bởi hình như có điều gì đó khiến tôi không còn tập trung nữa. Tôi thấy chông chênh khó tả.

- Chờ tí! Tớ sang.

Tôi tắt vội máy tính rồi chạy xuống cầu thang. Bên kia, Linh đã khép ô cửa từ bao giờ. Tôi đã quá quen với việc sang bên ấy để giúp những việc vặt. Không cần nhấn chuông, không cần gõ cửa, tôi đưa tay qua chiếc then nhỏ bên trong, tự mở khóa rồi đi vào. Khi tôi bước vào, những khóm dã quỳ mà tôi và Linh đã trồng đang hé những nụ cam vàng rực nắng. Những đóa hoa

chúm chím như nụ cười của ai đã vương lại trong tâm trí tôi, kéo dài đến tận bậc thềm. Mặc dù tôi đã sang nơi này rất nhiều lần, nhưng đây là lần đầu tiên Linh cho phép tôi bước vào căn gác mà tôi cho đó là nơi bí mật. Chẳng giống như suy nghĩ của tôi, đó chỉ là một căn gác nhỏ chứa đầy sách cũ, đầy u ám, bụi bặm và càng không phải là một căn phòng công chúa lộng lẫy mà tôi từng tưởng tượng. Tôi thấy đôi mắt Linh đượm buồn nên không nói gì thêm. Tôi chỉ đến bên những thùng sách cũ mà Linh đã xếp vào sang một góc một cách lặng lẽ. Khi tôi và Linh đang dọn dẹp kho sách cũ thì bố Linh lại lên cơn. Ông gào thét và đập vỡ những đồ đạc trong phòng. Linh buông những thùng sách cũ rồi vội vã chạy xuống cầu thang. Tôi cũng định chạy theo cô ấy nhưng Linh đã đưa tay ra cản. Khi Linh đã đi, tôi gom lại mớ sách mà Linh đã làm rơi. Tôi quay sang nhìn khắp căn phòng nhỏ, chợt thấy những bức ảnh mà khi Linh đang tập múa. Cô ấy dán đầy một góc cạnh cửa ra vào. Trong những bức ảnh mà tôi thấy, cả gia đình Linh đều rất vui vẻ và hạnh phúc bên nhau. Linh vẫn vậy, xinh đẹp từ bé. Nhưng tôi tìm mãi không thấy hình Minh đâu. Nếu là chị em sinh đôi thì ít nhất trong những bức ảnh ở đây cũng có một tấm hình của Minh. Nhưng trong những bức ảnh mà tôi thấy, chỉ có mỗi Linh, ba, mẹ... Trong một bức ảnh ghi mờ dòng chữ nhỏ: " Mừng sinh nhật Du Linh tròn 5 tuổi" – tôi thấy mẹ Linh lúc ấy đang có mang. Khi tôi đang khom đầu nhìn những bức ảnh khác thì cánh cửa lại mở ra.

" ịch..." – Có tiếng đụng đầu.

- Tớ xin lỗi. Cậu không sao chứ?

- Uhm...dọn dẹp tiếp thôi. Nhanh nào! – Linh hờ hững lướt qua tôi. Hình như cô ấy đang giận ai đó. Hình như ai đó là tôi.

- Cậu giận tớ à? – Tôi hỏi Linh một câu đầy khờ dại của một thằng ngốc đang yêu đơn phương.

- Tớ chẳng bao giờ giận cậu đâu, Phong ạ!

- Thế tại sao cậu lại dọn nhà đi?

- Là vì tớ...- Linh ngập ngừng như muốn tìm một câu trả lời thay thế cho sự thật. Nhưng dường như Linh không muốn dối tôi nên im lặng là cách mà cô ấy trả lời tôi. Tôi không hiểu vì sao hôm nay Linh lại buồn đến như thế.

- Cậu dọn đi là vì né tránh tình cảm của tớ phải không?
- Cậu đừng hỏi tớ nữa. Việc tớ dọn đi không có liên quan gì đến cậu cả.
- Du Linh này! – Tôi bất giác gọi tên cô ấy.
- Sao chứ?
- Tóc...tóc giả của cậu kìa!

Tôi vừa nói vừa chỉ tay về bộ tóc giả đang nằm trên sàn nhà. Linh bỗng vội vã buông những chồng sách nặng chạy sang căn phòng kế bên và khóa trái cửa. Còn riêng tôi ngần ngừ giữa một căn phòng đầy sách, ảnh và những đồ lưu niệm. Sau khi hiểu ra mọi chuyện, tôi vẫn tiếp tục gom sách về một phía, thu dọn nó thật gọn gàng trước khi sang phòng Linh và gõ cửa.

- Cậu có thể kể cho tớ nghe tất cả mọi chuyện được không Linh? – Tôi đưa tựa lưng vào cánh cửa và hỏi vọng vào. Linh vẫn im lặng nhưng tôi nghe thấy tiếng khóc. – Tại sao cậu phải sống cùng một lúc hai người ?
- Cậu đi đi! Cậu đã biết quá nhiều về tớ rồi.
- Tớ không đáng để cậu tin tưởng vin vào mỗi khi có chuyện sao Linh?

Linh im lặng.

- Tớ không đáng để cậu tin tưởng vin vào mỗi khi có chuyện sao Linh?

Linh vẫn im lặng.

- Tớ không đáng để cậu tin tưởng vin vào mỗi khi có chuyện sao Linh?

Tôi vẫn lặp lại câu nói ấy mãi cho đến khi nghe một tiếng ” tách”. Đoán là cô ấy đã mở chốt cửa phòng và tôi không ngần ngại đẩy cửa bước vào. Khi tôi bước vào, những giọt nước mắt vẫn tuôn trên khuôn mặt Linh và không hề ngừng. Phải khó khăn lắm tôi mới lau khô những nỗi đau đã hóa thành nước trên gương mặt nàng công chúa của tôi.

- Thật ra tớ đã biết cậu chính là Minh. Và chẳng hề có chuyện chị em sinh đôi

nào cả. – Tôi nắm chặt vai Linh và nói.

- Vậy tại sao cậu vẫn im lặng để nhìn tớ diễn trò như một con ngốc?

- Vì tớ biết cậu làm điều đó là có lí do. Và lí do đó là ba của cậu. Đúng không Linh?

- Tớ phải làm sao khi người thân của tớ lần lượt bỏ rơi tớ hả Phong? – Linh khẽ cuối đầu, những giọt nước mắt lại tuôn ra không kiểm soát được.

- Khi một người nào đó chết đi không có nghĩa là họ không còn nữa mà họ sẽ hóa thân vào những món đồ mà ta yêu thích. Việc của mình là cố gắng thực hiện những ước mơ mà họ khao khát làm, để khi ra đi họ biết rằng ta đã yêu thương họ thật nhiều và họ sẽ lại về bên ta, chờ che cho ta như một thiên thần. Ba cậu hẳn cũng sẽ làm như thế nếu như ông ấy đạt được ước mơ của mình khi còn sống.

- Ước mơ của ba tớ là được gặp Minh, đêm nào ông cũng gọi tìm Minh và khi không gặp được ông lại đập phá đồ đạc. Đó là lí do vì sao tớ phải cắt tóc ngắn và biến mình thành Minh. Nhưng mẹ và Minh, cả hai đã chết trong vụ tai nạn năm nào rồi. Suốt 5 năm nay, tớ phải sống cả hai người trong cùng một vẻ ngoài. Hôm qua, bố tớ bảo muốn gặp cả hai chị em tớ trước khi không còn nhìn thấy được gì ở thế giới này.

Sau khi cố gắng nói ra một cách khó khăn, Linh khóc nức nở trên vai tôi. Tôi im lặng giữa tiếng khóc và nỗi đau của Linh khá lâu trước khi nói lên ý kiến của mình.

- Nếu được cho phép, tớ sẽ là Minh, là em trai của cậu.

Linh bỗng đột ngột ngừng khóc và nhìn tôi ngỡ ngàng. Bất chợt cơn gió lạ ùa vào căn phòng khẽ chạm vào chuông gió nhỏ. Tiếng phong linh bất ngờ ngân lên bên tai thật du dương.

Rồi những ngày cuối cùng gấp gáp ấy, tôi không còn đi đá banh hay chơi game mà sang nhà Linh và thực hiện lời hứa với cô ấy.

- Ba ơi! Con và Minh đi học về rồi đây. – Linh khẽ đẩy cửa căn phòng và

nắm tay tôi kéo vào.

- Thế mẹ đâu con. – Ba Linh xanh xao và gầy còm nằm trên giường nói với giọng thều thào.

- Mẹ đang nấu ăn dưới bếp. Con xuống mức lên cho ba nhé!

Trong lúc Linh xuống bếp mức bát cháo thì chỉ còn tôi là Minh và ba cô ấy ở trong phòng. Dù mắt đã mờ và rất mệt, nhưng ông vẫn cố gắng trò chuyện với tôi hết sức có thể. Ngày đầu đóng vai Minh kết thúc khi ba chúng tôi ngồi trò chuyện với nhau khá thân mật. Linh yêu cầu được chụp cùng bức hình và chúng tôi đã chụp rất nhiều hình để làm kỉ niệm. Lúc tiễn tôi ra về, Linh không quên hỏi tôi.

- Ba nói gì với Minh thế?

- Ba nói Minh phải chăm sóc cho chị, phải yêu thương chị và hơn thế nữa phải để chị sống thật vui vẻ.

- Thế Minh nói gì với ba?

- Minh hứa sẽ làm theo lời ba nói.

Linh cười rồi hích nhẹ vào vai tôi.

Những ngày kế tiếp ấy, tôi vẫn đóng vai Minh sang nhà chăm sóc cho bác trai. Lần nào cũng vậy, ông nắm tay tôi thật chặt và căn dặn phải chăm sóc cho Du Linh. Mặc dù ông luôn gọi tên Minh nhưng trong sâu thẳm trái tim ông, ông vẫn yêu thương Du Linh hết mực. Và một ngày sau khi bác sĩ bảo ông sẽ không qua khỏi mùa này, trước khi gió đông lạnh ứa về kéo theo mưa, ông đã cố gắng nói cho tôi biết rằng ông đã biết Linh cắt đi mái tóc của mình để đóng thế vai Minh cũng như tôi là ai. Ông chẳng trách ai. Ngược lại, ông rất vui khi biết rằng cô con gái bé nhỏ của mình yêu thương ông nhiều hơn cả bản thân mình. Như biết trước được cái chết không thể thay đổi, ông đã cố gắng sống thật vui suốt những ngày còn lại ở nhân gian này. Những ngày tuy ngắn ngủi ấy, ông đã làm Linh cười. Nụ cười mà ngay cả tôi cũng khao khát được ngắm nhìn. Ông cũng chẳng còn bận tâm điều gì khi biết rằng Linh có đủ mạnh mẽ để tồn tại một mình trên cõi đời này.

Lúc ấy ngoài cửa, tôi thấy bóng Linh đổ dài trên sàn. Cô gái bé nhỏ run lên bần bật vì khóc.

Mùa đông năm ấy đã vào sâu trong đông, một ngày mưa phùn lất phất mang theo cái lạnh tràn về cũng là ngày ba Linh về với thiên đường. Hơn hai tuần sau, Linh dọn nhà về một nơi nào ấy mà đến tận bây giờ tôi vẫn mãi đi tìm. Những đóa dã quỳ trong vườn nhà cô ấy đã nở. Những đóa hoa vàng chúm chím e ấp dưới cái nắng nhợt màu của mùa đông đầy tươi mới. Nhưng căn nhà ấy mãi mãi đã không còn thuộc về Linh. Người ta đã đến mua căn nhà đó rồi lại bán đi cho nhiều người khác nữa. Nhưng trong số những người chủ mới chẳng ai yêu hoa như Linh. Người ta nhỡ bỏ tất cả những đóa hoa mà tôi và Linh đã trồng không chút tiếc thương. Rồi bao nhiêu người đến cũng là bấy nhiêu người đi, tin đồn nhà Linh có ma bỗng lan đi rất nhanh khắp xóm. Và căn nhà nhỏ ngày nào tôi thường đến nay chẳng có ai là chủ. Dây thường xuân xanh biếc mạnh mẽ giữa gió mùa đông đậm chồi chỉ chút khuất lấp lối mở cổng. Ngày từng ngày cứ trôi qua theo cách mà nó đã được lập trình, những cơn gió hiu hắt từng ngày cứ thổi đều trên giàn tigon chung lối, trên những cánh hoa mỏng tang bay ngược chiều gió bắt đầu héo úa rơi rớt trên đường về nhà.

Tôi đã hứa với ba Linh, cô ấy và chính bản thân mình sẽ luôn bảo vệ Linh. Tôi đã đi tìm cô ấy khắp Đà Lạt giữa người và hoa, giữa miền núi rừng rồi cả những thành phố ồn ào nhiều người qua lại nhưng Linh vẫn không xuất hiện. Suốt hai năm trôi qua, tôi vẫn luôn đi tìm khi có thời gian rảnh rỗi. Nhiều khi trên những chận đường mệt mỏi vì tìm cô ấy, tôi đã cố an ủi mình bằng những kỉ niệm ngày nào trong quá khứ, bằng lời hứa và bằng cả tình yêu tôi dành cho Linh. Với tôi, chưa một ngày nào tôi chấp nhận lời từ chối ấy, bởi tôi tin đó chưa phải là câu trả lời của Linh. Và cứ như thế, cuộc hành trình tìm kiếm Linh đã hơn 2 năm qua vẫn chưa có hồi kết. Và ngỡ như cuộc tìm kiếm ấy sẽ không bao giờ dừng lại mãi cho đến một ngày tôi nhận được một lá thư được gửi từ Hà Nội xa xôi.

” Gửi Tình Phong!

...

Đêm qua tớ bỗng mơ thấy ba, mẹ và của Du Minh nữa. Họ đang sống dưới những cánh hoa cúc mà tớ trồng ở cửa sổ và luôn dõi theo tớ. Cả gia đình tớ

lâu lắm rồi mới được ngồi cạnh nhau và trò chuyện nhiều như thế. Những lời ba mẹ khuyên tớ trong giấc mơ ấy đến khi tỉnh giấc tớ vẫn nhớ rất rõ. Và điều khiến tớ nhớ nhất chính là những lời nói của Minh. Minh trách tớ vì sao ngày xưa lại nhất quyết không để cậu yêu tớ. Minh bảo tớ khờ và mắng cho tớ một trận. Để khi tỉnh giấc, tớ phải viết thư gửi cậu mới cảm thấy nhẹ lòng.

....

Phong!

Không biết bây giờ có quá muộn để tớ là chính tớ trả lời câu hỏi ngày xưa của cậu hay không?”

Tiểu Duyên

Tp. Hồ Chí Minh

9/4/2014